

по пжтеку мыслены за съвсѣмъ неудобны като вървѣше денье и нощѣ и стигнѣ на крайморіето. Тѣи смѣлостѣта и постоянныйтъ трудъ надвигатъ найголѣмытъ пречкы; тѣи нема нищо невъзможно за тѣзи които смѣйтъ и умѣйтъ да търпѣйтъ; тѣи тѣзи които обычатъ да спѣйтъ, като мыслѣтъ че трудныйтъ работы сѣ невъзможны, заслужватъ да биватъ преварены отъ нуждытъ и навыты.

Адрасть на разсъмнованье олуви стотѣ кораби принадлежащы на съюзницѣтъ. Понеже тѣзи кораби не са пазяхѣ добръ, като немаше страхъ отъ нѣидѣ, той ги завладѣ безъ противенье и ги употреби за пренасянье на своята войска съ голѣма бързина на устьето на Галеца; послѣ той навлѣзе съ тѣхъ по рѣката. Тѣзи които бѣхѣ на преднята стража около стана срѣщо рѣката, помыслихѣ че тѣзи кораби имъ принасяхѣ войскытъ които чакахѣ; и на първый пжтъ нададохѣ радостны викове. Адрасть и войскытъ му излѣзохѣ на сухо преди да ги познайтъ: тѣ нападнѣх на съюзницѣтъ които нищо таквось са не надѣяхѣ, и ги сварятъ не приготвени въ собственныя имъ станъ, безъ редъ, безъ началницы, безъ оржжія.

Страната на стана на която найнапредъ Адрасть нападнѣ бѣше занета отъ Тарантинцытъ; на които предводителствоваше Фалантъ. Давнійцытъ ги нападнѣхѣ тѣи силно, щото младото туй лакедемонско юношество, нападнѣто нечакано, не може да противустои. Когато тѣ си търсахѣ оржжіята и са блѣскахѣ единъ о другый въ онѣзи смутня, Адрасть тури огнь на стана. Тосѣ часѣ пламькытъ са раздава по чаджрытъ и са издига до облацытъ: шумътъ отъ огня заприлича на порой който наводнява полето, и съ бързината си увлича голѣмы коренасты джбове, жетвытъ, житницытъ, хлевоветѣ и стадата. Вѣтърътъ кара пламька отъ единъ чаджръ на другый, и въ единъ мигъ сичкыйтъ станъ заприлича на старъ лѣсъ запаленъ отъ една искра.

Фалантъ, който гледа отъ поблизо, нежели сѣкый другый, опасността, не може да я отвърне. Той разумѣва че сичкытъ войскы ще изгинѣтъ въ този пожаръ, ако не оставѣтъ поскоро стана; но разумѣва тоже колко е опасно туй отстъпванье предъ единъ непріятель